

Sygn. akt II K 380/17

Dnia 24 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Elżbieta Kwaśniewska

Protokolant staż. K. M. (1)

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu M. L.

po rozpoznaniu w dniach 25.01.2017 r., 8.03.2017 r., 26.04.2017 r., 4.10.2017 r., 15.11.2017 r., 6.12.2017 r., 17.01.2018 r.

sprawy **A. S. (1)**, s. J. i B. zd. P., ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 sierpnia 2016 r. w K. nieumyślnie naraził A. M. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że rzucił butelką w nieustalonego dotychczas mężczyznę, która następnie uległa zbitiu po czym odłamki szkła uderzyły w oko stojącej obok A. M. (1) w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci rany twardówki, rogówki i spojówki oka lewego, zaćmy pourazowej oka lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni

tj. czyn z art. 160 par 1 i 3 kk i art. 157 par 1 i 3 w zw. z art. 11 par 2 kk

1. oskarżonego **A. S. (1)** w miejsce zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 26 sierpnia 2016 r. w K. umyślnie rzucając szklaną butelką w ustalonego małoletniego pokrzywdzonego i stojącą obok pokrzywdzoną A. M. (1) spowodował u małoletniego pokrzywdzonego obrażenia w postaci ran tłuczonych skóry głowy, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni i narażały pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo wystąpienie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a odłamki szkła z rozbitej butelki uderzyły w oko A. M. (1) w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci zaćmy pourazowej oka lewego, które to obrażenia spowodowały wystąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 punkt 1 kk pod postacią pozbawienia człowieka wzroku, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64§1 kk i w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie II K 831/10 za czyn z art.156§1 pkt. 1 kk w zw. z art.64§1 kk, tj. przestępstwa z art. 160§1 kk w zw. z art.157§2 kk i art.156§ 2 kk w zw. z art. 11§2 kk i w zw. z art. 64§2 kk i za to na podstawie art. 160§1 kk w zw. z art.11§3 kk i w zw. z art. 64§2 kk wymierza oskarżonemu karę 1(jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 46§ 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. M. (1) nawiązkę w kwocie 10 000,00 (dziesięciu tysięcy 00/100) złotych,

3. na podstawie art.63§1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 27 sierpnia 2016 roku, godz. 12:40 do dnia 28 sierpnia 2016 roku, godz. 15:20,

4. na podstawie art.230§2 kpk zwraca oskarżonemu dowód rzeczowy zapisany pod poz. 45/16 księgi dowodów rzeczowych,

5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. A. 792,00 (siedemset dziewięćdziesiąt dwa 0/100) złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

6. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M. (1) kwotę 720,00 (siedemset dwadzieścia 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

7. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 380/17

UZASADNIENIE

W dniu 26 sierpnia 2016 roku o godzinie 22:30 pokrzywdzona A. M. (1) wraz z koleżankami K. F. (1) i M. C. (1) przebywały na ul. (...), gdzie piły piwo. Tam spotkały oskarżonego A. S. (1) i towarzyszącego mu mężczyznę. Następnie około godziny 22:55 A. M. i K. F. udały się w kierunku domu na ul. (...). Przechodząc Aleją (...) od strony ul. (...) po prawej stronie, na wysokości Marketu Biedronka, przy krzakach spotkały K. D. (1) – pseudonim "L.", który szedł z kolegami. K. D. (1) zatrzymał się, by porozmawiać z A. M. (1). Po chwili, od strony ul. (...) nadszedł oskarżony A. S. (1) z kolegą o pseudonimie (...) i rozmawiał z drugiej strony krzaków z M. C. (1). Oskarżony zaczął krzyczeć w kierunku K. D. i wulgarnymi słowami (jak na k. 125 v i 161v,162) i zmuszać go do odejścia. W pewnym momencie oskarżony A. S. (1) rzucił trzymaną w ręku pustą, szklaną butelką po piwie w kierunku K. D. (1) i stojącej obok A. M. (1). Butelka uderzyła w tylną część głowy pokrzywdzonego rozbijając się. Odlamki szkła poleciały w kierunku twarzy A. M. (1), a jeden z nich uderzył w jej lewe oko. K. D. (1) oddalił się. Także M. C. (1) opuściła miejsce zdarzenia. Pokrzywdzona udała się razem z K. F. (1) w kierunku domu, a oskarżony dał jej swoją koszulkę, by wytarła krew. Następnie A. M. (1) udała się do szpitala.

(dowód: częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) k.34-37, 65-67 161-161v; częściowe zeznania świadka A. M. (1) k. 5-7, 125v-126 ; zeznania świadka K. F. (1) k. 16-19, 161v-162 , M. C. (1) k.278; K. M. (2) k. 10-13, 126-126v; zeznania świadka K. D. (1) k. 202-203 protokół oględzin miejsca k. 21-22; protokół zatrzymania rzeczy k. 41-42, protokół oględzin rzeczy k. 44-45, informacja K. w K. k. 137)

W wyniku zdarzenia pokrzywdzona A. M. (1) doznała obrażeń w postaci rany twardówki, rogówki i spojówki oka lewego i zaćmy pourazowej oka lewego, które naruszały czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni. Obrażenia w postaci zaćmy pourazowej oka lewego spowodowały u A. M. (1) wystąpienie skutku określonego w art.156§1 pkt.1 kk pod postacią pozbawienia człowieka wzroku.

Pokrzywdzony K. D. (1), któremu w dniu 27 sierpnia 2016 roku udzielono pomocy na oddziale (...), w wyniku uderzenia w głowę szklaną butelką doznał obrażeń w postaci ran tłuczonych skóry głowy wymagających zaopatrzenia

"steri-stripami". Obrażenia te naruszały czynności narządów ciała K. D. (1) na czas poniżej 7 dni i nie spowodowały wystąpienia skutku określonego w art.156§1 i art. 157§1 kk. Uraz rzuconą szklaną butelką i uderzenie butelką w okolicę potyliczną głowy spowodowały narażenie pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo wystąpienie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu .

(dowód: dokumentacja medyczna k. 49-52, 154-158, 326-329 (koperta); opinia sądowo-lekarska k. 58, 288-289, 333; informacja (...) w K. k. 132; pismo Pogotowia (...) k. 221, karta informacyjna (...) k. 222)

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2016 roku (zatwierdzonym w dniu 29.12.2016 roku) Komenda Miejska Policji w K. umorzyła śledztwo w sprawie, o to, że w nocy z dnia 31 sierpnia 2016 r. na 01 września 2016 r. w K. nieustalone osoby dokonały pobicia A. S. (1), w następstwie czego doznał on złamania przedniej ściany zatoki szczękowej, złamania dolnej ściany oczodołu lewego, złamania kości nosa, wylewu krwawego podsiatkówkowego plamki żółtej oka lewego-pęknięcia naczyniówki tj. doznał obrażeń ciała naruszających czynności narządów ciała na czas powyżej dni siedmiu oraz ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci utraty wzroku w oku lewym , tj. o czyn z art. 156§1 pkt. 1 kk wobec niewykrycia sprawcy.

(dowód: postanowienie k.159-160)

Oskarżony A. S. (1) ma 29 lat, jest z zawodu stolarzem. Nie posiada nikogo na utrzymaniu, jest kawalerem. Wobec oskarżonego orzeczono umiarkowany stopień niepełnosprawności (orzeczenie do dnia 23.07.2019 r.) i może pracować na stanowisku przystosowanym. Oskarżony był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu i odbywał kary pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 25 lutego 2011 roku w sprawie II K 831/10 wymierzono oskarżonemu za czyn z art. 156§1 pkt.2 kk w zw. z art.64§1 kk karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 18 lutego 2009 roku do dnia 18 sierpnia 2013 roku.

(dowód: karta karna k. 53-55; odpis wyroku w sprawie VII K 33/08 k. 57, odpis wyroku w sprawie II K 831/10 k. 70, wyrok w sprawie II K 831/10 na k. 856 akt dołączonych; wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu w sprawie IV Ka 167/11 k. 943 akt dołączonych, obliczenie kary k. 957 akt dołączonych II K 831/10; wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu w sprawie II K 826/07 k. 71-73; postanowienie k. 74; wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu w sprawie II K 648/06 k. 75-76; wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu w sprawie IV Ka 669/07 k. 77-78; obliczenie kary k. 79; orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 153; wydruk z N.-Sad k. 165-168)

Oskarżony A. S. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony podał, m.in., że „małolaty” przyczepiły się niego i poszły za nim do sklepu. W czasie przejścia Aleją (...) po tej samej stronie szła grupa mężczyzn. Oskarżony wyjaśnił, że usłyszał krzyki i wyzywania tych osób i dziewczyn ale nie widział co robią, bo przeszkadzały mu krzaki. Wyjaśnił, że po chwili dobiegło do niego dwóch mężczyzn, jeden chciał go uderzyć ale oskarżony odsunął się. Kiedy zobaczył, że pozostali biegną w jego kierunku wystraszył się i rzucił w ich kierunku butelką, żeby ich postraszyć. Jak podał zabrał stamtąd „małolaty”, a po chwili pojawiła się dziewczyna z zakrwawionym okiem i okazało się, że to odłamek szkła ją uderzył. Oskarżony wyjaśnił, że rzucił butelką nie po to, by kogoś zranić, ale dlatego, iż myślał, że mężczyźni chcą go pobić.

Przed Sądem oskarżony podtrzymał te wyjaśnienia, uzupełniając, że podczas zdarzenia było 7-8 osób, trzech albo czterech chłopaków, których wcześniej minął przechodząc, awantura była między dziewczynami, a nimi. Nadto dodał, że było widać te osoby zza krzaków. Oskarżony wyjaśnił, że po tym zdarzeniu został w odwecie pobity i nie widzi na oko, a o tym, że został pobity za to zdarzenie dowiedział się od środowiska z ulicy.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) za wiarygodne w części. Waleru wiarygodności nie odmówiono tej części jego wyjaśnień, w której podał, iż tego dnia spotkał pokrzywdzoną i jej koleżanki i z nimi rozmawiał, a także, iż spożywał piwo. Na wiarę zasługują także wyjaśnienia oskarżonego, w których stwierdził, że rzucił tego dnia pustą, szklaną butelką i odłamki szkła zraniły oko pokrzywdzonej. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są spójne z treścią pozostałego materiału dowodowego, a zwłaszcza z zeznaniami świadków A. M. (1), K. F. (1) i M. C. (1), uznanymi w tym zakresie za wiarygodne. Rodzaj obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną potwierdzają opinie lekarsko-sądowe dołączone w sprawie.

Biorąc pod uwagę ich treść, Sąd odmówił wiary twierdzeniom pokrzywdzonej A. M. (1), iż została uderzona w oko butelką. Świadek zeznając przed Sądem zmieniła swoje wcześniejsze depozycje w tym zakresie, podając przy tym, że dwóch lekarzy, którzy ją badali stwierdziło, że to niemożliwe, by została uderzona tylko szkłem. W tej sytuacji zmianę treści zeznań tego świadka, konsekwentnego i rzeczowego w zakresie opisu zdarzenia, należy potraktować jako efekt sugestii wywołanej wypowiedziami lekarzy. Nie ulega wątpliwości, że zajście miało charakter nagły i zaskakujący, a zatem i dokładny jego opis może być trudny. Jednakże świadek A. M. (1), zeznając bezpośrednio po zdarzeniu, jak wskazują zasady doświadczenia życiowego, lepiej pamiętała jego przebieg. Ponadto zeznania A. M. uzupełniała treść zeznań złożonych przez świadka K. D. (2), który potwierdził, że został uderzony w głowę butelką. Nie sposób także pominąć fachowej i logicznej opinii sądowno – lekarskiej odnoszącej się również do mechanizmu powstania obrażeń u pokrzywdzonego K. D., gdzie biegły stwierdził, iż obrażenia powstały w następstwie działania narzędzia tępego na uszkodzoną skórę głowy, a do narzędzi takich można zaliczyć szklaną butelkę – k. 289). Złożone w sprawie opinie sądowno-lekarskie sporządzone przez biegłego A. T. okazały się przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały sporządzone w oparciu o kompletny materiał dowodowy i są jasne w treści.

W ocenie Sądu pozostała część wyjaśnień oskarżonego A. S., w której opisuje on przebieg zdarzenia prowadzący do użycia przez niego butelki i motywację w tym zakresie stanowi realizację przyjętej przez oskarżonego linii obrony.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż żaden z bezpośrednich świadków zdarzenia nie potwierdza faktu, by na miejscu znajdowała się grupa atakujących oskarżonego mężczyzn. Relacja tych świadków wskazuje, że oskarżony wspólnie z innym, znanym jedynie z pseudonimu mężczyzną (o którym nie wspomina w swoich wyjaśnieniach oskarżony) przyszedł za pokrzywdzoną i jej koleżankami z ul. (...) i zaczął wulgarnie żądać, by K. D. stamtąd odszedł. Na taki przebieg zdarzenia spójnie, choć nie identycznie wskazywały w swoich zeznaniach A. M. (1) i K. F. (1).

Świadek K. D. (2) (przesłuchany przez Sąd w trybie art.185a§1 kpk), którego zeznania Sąd ocenił jako wiarygodne, także nie potwierdził relacji oskarżonego w tej części. Zarówno K. F. jak i K. D. zeznali, że małoletni szedł z kolegami, jednak nie wskazali, by osoby te miały jakikolwiek udział w całym zajściu. Z zeznań świadka K. D. wynika, że ktoś do niego podbiegł i uderzył go butelką w tył głowy, jednak nie widział tej osoby, a jedynie po obróceniu się widział kogoś za krzakami. Taka relacja świadka nie pozostaje w sprzeczności z ustaleniami dokonanymi przez Sąd. Świadek zeznał w sposób spontaniczny i rzeczowy, ograniczając swoje wypowiedzi do tych elementów, których był pewny. Nagłe uderzenie szklaną butelką w tył głowy zostało odebrane przez świadka jako bezpośrednie uderzenie butelką w głowę, a nie uderzenie rzuconą wcześniej butelką. Przy tym, po obróceniu świadek dostrzegł kogoś nie bezpośrednio za sobą, a już za krzakami, co z kolei koreluje z relacją pozostałych świadków i samego oskarżonego. Dodatkowo wskazać należy, że zdarzenie miało charakter dynamiczny, a przesłuchanie świadka miało miejsce dopiero w dniu 18 maja 2017 roku, zatem 9 miesięcy po zdarzeniu. Zeznania tego świadka wskazują, że o obrażeniach doznanych przez A. M. dowiedział się dopiero w szpitalu, gdzie doszło do ich spotkania. Biorąc pod uwagę oszołomienie świadka zaskakującym przebiegiem zdarzeń i fakt, co zgodnie potwierdzają pozostali świadkowie, że natychmiast oddalił się z miejsca zdarzenia jest to wiarygodne

Zeznania świadka K. F. (1) Sąd ocenił jako uzupełniające się z relacją świadka A. M. (1), choć nie identyczne i nie odmówił im waloru wiarygodności. Także świadek M. C. (1) nie wskazywała w swoich zeznaniach na obecność w czasie zdarzenia innych osób, wymieniając jedynie A. M., oskarżonego i jakiegoś chłopaka (na obecność którego wskazuje także K. D.). Zeznania tego świadka, nie przesłuchanego w postępowaniu przygotowawczym bezpośrednio po zdarzeniu, Sąd ocenił jako wiarygodne, choć lakoniczne. Nie ulega wątpliwości, że na szczegółowość relacji M. C. wpłynął fakt upływu czasu od zdarzenia z dnia 26 sierpnia 2016 roku. Jednocześnie zwraca uwagę fakt, iż świadek, choć podaje, że nie widziała momentu rzucenia, bowiem, jak podaje była odwrócona, wyraża pewność co do tego, że oskarżony nie rzucał w A. M. (1), co z kolei wskazuje na zamiar przedstawienia oskarżonego w pozytywnym świetle. Jednocześnie to właśnie świadek M. C., która miała znajdować się, według relacji pozostałych świadków najbliżej oskarżonego w momencie, gdy rzucał butelką, nie wspomina o jakimkolwiek ataku na A. S. ze strony innych osób.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania twierdzenia oskarżonego, iż rzucił butelką chcąc przestraszyć napastników nie jest wiarygodna.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka K. M. (2), która nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, a jej zeznania w znacznej części opierały się na relacjach innych osób, na co wyraźnie wskazywała. Zeznania te były jasne w treści i logiczne, nadto korelowały z pozostałym materiałem dowodowym, np. w zakresie dotyczącym udzielenia w szpitalu pomocy K. D..

Sąd dał wiarę oskarżonemu A. S., iż został pobity i doznał poważnych obrażeń, co potwierdzają złożone w sprawie dokumenty. Sprawcy pobicia nie zostali wykryci, co stało się powodem umorzenia śledztwa w sprawie 3 Ds.472/2016. Natomiast brak w przedmiotowej sprawie jakichkolwiek dowodów potwierdzających stanowisko oskarżonego, iż pobicie to było odwetem za zdarzenie, które jest przedmiotem postępowania w tej sprawie, a sam oskarżony opiera swoje przekonanie na przekazach nieustalonych osób ze środowiska.

W sprawie nie ujawniły się okoliczności, które wpływałyby na ocenę zgromadzonych dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały.

Sąd zważył, co następuje :

Zebrany w sprawie i poddany ocenie Sądu materiał dowodowy pozwolił na ustalenie powyższego stanu faktycznego w sprawie. To z kolei stanowiło podstawę do częściowej zmiany opisu czynu zarzucanego oskarżonemu oraz jego kwalifikacji. Dokonując takiej zmiany Sąd baczyl, by nie wyjść poza granice zarzutu stawianego A. S. w skierowanym do Sądu akcie oskarżenia (zmiana opisu dotyczy tego samego zdarzenia, co do miejsca i czasu oraz sposobu działania sprawcy).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd uznał oskarżonego A. S. (1) za winnego tego, że w dniu 26 sierpnia 2016 r. w K. umyślnie rzucając szklaną butelką w ustalonego małoletniego pokrzywdzonego i stojącą obok pokrzywdzoną A. M. (1) spowodował u małoletniego pokrzywdzonego obrażenia w postaci ran tłuczonych skóry głowy, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni i narażały pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo wystąpienie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a odłamki szkła z rozbitej butelki uderzyły w oko A. M. (1) w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci zaćmy pourazowej oka lewego, które to obrażenia spowodowały wystąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 punkt 1 kk pod postacią pozbawienia człowieka wzroku.

Rzucając szklaną, pustą butelką z niewielkiej odległości ale przy ograniczonej widoczności (wieczór, dzielące pokrzywdzonych z oskarżonym zarośla), jednakże bezpośrednio w kierunku pokrzywdzonych oskarżony A. S. (1) działał umyślnie. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że taki sposób zachowania, tj. wycelowanie w konkretnym kierunku i użycie przy tym określonej siły wskazują, że zachowanie to nie miało charakteru przypadkowego, a oskarżony – człowiek dorosły, doświadczony życiowo mógł obiektywnie przewidzieć skutki takiego działania i niebezpieczeństwo z tego płynące. Uderzenie butelką w głowę spowodowało u pokrzywdzonego K. D. określone opinią biegłego obrażenia poniżej 7 dni. Jednocześnie, biorąc pod uwagę okoliczność, iż butelka uderzyła małoletniego w część potyliczną głowy, rozbijając się na niej spowodowało to narażenie K. D. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Takie skutki swojego działania oskarżony A. S. winien był co najmniej przewidywać, a co za tym idzie podejmując działanie, godził się na nie. Jednocześnie wystąpienie takich skutków urealniło się w momencie rzucenia butelką i uderzenia nią w głowę pokrzywdzonego i nie wymagało podejmowania przez sprawcę, czy inne osoby jakichkolwiek innych działań dla urzeczywistnienia tego niebezpieczeństwa (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20.03.2003 r. w sprawie II AKa 18/03, opubl. KZS 2003, Nr 7–8, poz. 69).

Zmieniony przez Sąd opis czynu uwzględnia także ostateczną kwalifikację obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną A. M. (1). Przy tym, w ocenie Sądu, o ile działanie oskarżonego polegające na rzuceniu butelką miało charakter umyślnego, o tyle daleko idące skutki w postaci obrażeń doznanych przez stojącą obok K. D., w którego celował oskarżony, A. M. (1) nie były objęte bezpośrednim zamiarem sprawcy. Stąd Sąd uznał za właściwą kwalifikację działania oskarżonego z art. 160§1 kk w zw. z art.157§2 kk i art.156§ 2 kk w zw. z art. 11§2 kk. Umyślne narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego rozstroju zdrowia oraz nieumyślne spowodowanie dalszego skutku z art.156§1 pkt.1 kk należy kwalifikować w kumulatywnym zbiegu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie II AKa 47/15 opubl. Legalis 1213436).

Sąd nie uwzględnił wniosku Prokuratora o zakwalifikowanie działania oskarżonego jako występku chuligańskiego. Zgodnie z treścią art.115§ 21 kk występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie (...), jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się czynu umyślnego godzącego w dobro prawne jakim jest zdrowie ludzkie.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać działania oskarżonego jako działania publicznego, które stanowi jedno z kryteriów przyjęcia występku chuligańskiego. A. S. (1) dopuścił się wprawdzie zarzucanego mu czynu na ulicy, jednakże w czasie, gdy działał (noc) była ona opustoszała, a krąg osób, które mogły zaobserwować zdarzenie niewielki. W myśl uchwały 7 Sędziów Sądu Najwyższego - Izby Karnej z dnia 20 września 1973 r. VI KZP 26/73 o działaniu

publicznym mówimy, gdy „bądź ze względu na miejsce działania, bądź ze względu na okoliczności i sposób działania sprawcy, jego zachowanie się jest lub może być dostępne (dostrzegalne) dla nieokreślonej liczby osób, przy czym sprawca, mając świadomość tej możliwości, co najmniej na to się godzi”. Taka sytuacja niewątpliwie nie ma miejsca w przedmiotowej sprawie.

Oskarżony A. S. (1) był skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie II K 831/10 za czyn z art.156§1 pkt. 1 kk w zw. z art.64§1 kk. W sprawie tej odbywał karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy, która zakończyła się w dniu 18 sierpnia 2013 roku. Obecnie zarzucanego mu czynu, niewątpliwie należącego do katalogu przestępstw wymienionych w art.64§2 kk, oskarżony dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary przekraczającej 1 rok pozbawienia wolności, za czyn popełniony w warunkach art.64§1kk. W tej sytuacji należy uznać, że A. S. (1) w dniu 26 sierpnia 2016 roku działał w warunkach multirecydywy, kwalifikowanej z art.64§2 kk.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest wysoki. Oskarżony A. S. (1) działał z niskich pobudek, bez powodu, znajdując się pod wpływem alkoholu i na szkodę małoletnich. Działanie A. S. godziło w dobro jakim jest życie i zdrowie człowieka, nie tylko narażało na utratę zdrowia a nawet życia (jak przypadku K. D.) ale także doprowadziło do skutku w postaci pozbawienia wzroku w lewym oku A. M. (1).

Przy tym w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego, który nie znajdował się w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej .

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd wymierzył oskarżonemu A. S. (1) karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze Sąd kary potraktował okoliczność, iż oskarżony działał w stanie po użyciu alkoholu, a widząc skutki swojego działania nie zapewnił A. M. pomocy medycznej na miejscu zdarzenia, np. wzywając karetkę. Sąd nie dopatrył się natomiast okoliczności łagodzących poza tym, że oskarżony wyraził skruchę i na miejscu zdarzenia przekazał pokrzywdzonej swoją koszulkę w celu zatamowania krwawienia. Wymierzona oskarżonemu kara uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego A. S. i w ocenie Sądu wystarczająco dolegliwa. Dodatkowo tak ukształtowana będzie spełniać swoje cele w kształtowaniu świadomości społecznej i stanowić właściwa represję, zważywszy na okoliczność działania oskarżonego w warunkach art.64§2 kk.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania na uwzględnienie nie zasługiwał wniosek obrońcy oskarżonego o wymierzenie oskarżonemu najniższego wymiaru kary. Natomiast wysokość wymierzonej i uprzednia karalność oskarżonego na kary pozbawienia wolności, w związku z brzmieniem art. 69§1 kk po 1 lipca 2015 roku, nie uprawniało do rozważań w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Na podstawie art. 46§2 kk Sąd orzekł od oskarżonego A. S. (1) na rzecz A. M. (1) nawiązkę w wysokości 10 000 złotych. Nawiązka jest formą zrekompensowania wyrządzonej A. M. (1) krzywdy. Warunkiem przypisania sprawcy odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę jest stwierdzenie, że zachowanie sprawcy stwarzało lub istotnie zwiększało ryzyko dla dobra prawnego stanowiącego przedmiot zamachu i ryzyko to realizowało się w postaci nastąpienia tego skutku (tzw. koncepcja obiektywnego przypisania) wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2006 r. w sprawie IV KK 290/06 - OSNKW-R 2006.

W przedmiotowej sprawie gdyby nie podjęcie przez oskarżonego działania w postaci rzucenia w stronę pokrzywdzonych butelką ryzyko powstania jakichkolwiek obrażeń w ogóle nie nastąpiłoby. Zatem właśnie postępowanie oskarżonego A. S. niezgodne z regułami normalnego postępowania i nieostrożne znacznie zwiększyło ryzyko powstania skutku i w istocie wywołało skutek w postaci zaćmy pourazowej oka lewego. Doznane przez pokrzywdzoną obrażenia, których skutki odczuwa na co dzień znacznie zmniejszyły komfort jej życia. A. M. (1) w związku ze zdarzeniem przeszła zabieg chirurgiczny oka, kontynuuje leczenie okulistyczne (w tym na oddziale szpitalnym) . Objęta została także opieką psychologa w związku z urazem fizycznym i emocjonalnym (udział w traumatycznym wydarzeniu wywołał u niej brak poczucia bezpieczeństwa, niepokój o stan swojego zdrowia i obawy braku akceptacji ze strony otoczenia). Z uwagi na stan zdrowia pokrzywdzona po urazie (częste bóle głowy) orzeczono

wobec niej potrzebę podjęcia indywidualnego nauczania. Wszystkie te okoliczności wskazują na istotne pogorszenie komfortu życia pokrzywdzonej i znaczny rozmiar doznanej przez nią krzywdy. W tej sytuacji orzeczona w kwocie 10 000 złotych nawiązka od oskarżonego będzie adekwatna do rozmiaru szkody wyrządzonej pokrzywdzonej i nie ma charakteru wygórowanej. Jednocześnie przy określaniu jej wysokości Sąd miał na uwadze aktualną sytuację finansową oskarżonego A. S. (1). Oskarżony posiada orzeczenie o niepełnosprawności w związku z urazem oka, które jednak nie wyklucza możliwości podjęcia przez niego pracy zarobkowej na przystosowanym stanowisku. Ponadto oskarżony jest człowiekiem młodym i posiada wykształcenie zawodowe, co umożliwi mu zdobycie pracy. Nie bez znaczenia jest fakt, iż wcześniej oskarżony podejmował już prace jako pracownik fizyczny w gospodarstwie rolnym .

Pomimo wniosku Prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w tym zakresie Sąd nie orzekł wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego w wysokości 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W myśl art.47 §1 kk orzeczenie takiego świadczenia ma charakter fakultatywny, a zważywszy na priorytetową kwestię zadośćuczynienia pokrzywdzonej i obecne możliwości finansowe oskarżonego zdaniem Sądu takie rozstrzygnięcie jest zasadne.

Na podstawie art. 63§1 kk zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 27 sierpnia 2016 roku godz.12.40 do dnia 28 sierpnia 2016 roku godz. 15.20.

Uznając za zbędny w toczącym się postępowaniu Sąd na podstawie art.230§2 kpk zwrócił oskarżonemu dowód rzeczowy w postaci koszulki, zapisany pod poz. 45/15 księgi dowodów rzeczowych .

Działając na zasadzie §17 pkt.2 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.u. 2016, poz. 1714) Sąd przyznał obrońcy oskarżonego z urzędu adw. M. A. kwotę 792,00 złotych wraz z należnym podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

W myśl art. 627 kpk i §17 pkt.2 i 7 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.u. 2016, poz. 1714) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M. (1) kwotę 720 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Uwzględniając obecną sytuację finansową oskarżonego A. S. (1) Sąd zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych.